

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Ezechias, Rex Juda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

Ezechias, Rex Juda.

Viginti quinque annorum erat, cum regnare cœpisset, & viginti novem annis regnavit sedulus Davidis Patris sui per omnia imitator. Igitur primo statim mense in plateam Templi orientalem Sacerdotes & Levitas convocavit, ferventique oratione hortatus est, ut Templum Domini expiant, mundarent vasa, omnemque suppellectilem, quam polluerat Rex Achaz, sanctificarent, omniâque pristino nitore restituerent. Id quod illi bis octo dierum labore sedulo præstiterunt, omni immunditia in torrentem Cedron ejecta. Monitus deinde Rex parata jam esse omnia, cum Principibus civitatis diluculo ascendit in Domum Domini; ubi ad placandum DEum pro peccato, pro Regno, pro Sanctuario oblata sunt inter tubas, aliâque musica instrumenta, Psalmosque Davidicos canentium voces plurima holocausta; qua oblatione finita *incurvatus est Rex, & omnes, qui erant cum eo adoraverunt.*

Huic primæ pietatis officio ferè tantum cives Hierosolymitani aderant; derepente quippe hoc fieri placuerat. Ut igitur Religionis studium in omnium animis rursus accenderetur, cum consilio suorum Principum Paschalem solennitatem, diu jam intermissam mense secundo maximo apparatu, & populorum frequentia celebrandum, ac non tantum suos subditos, sed Osee Rege permittente, omnes ex universo Israël invitandos esse decrevit. Misit ergo quaquaversum cursores cum epistolis, ut reverterentur ad Dominum DEum Patrum suorum, hortantes; ipsum pro sua clementia facturum, ut non tantum ipsi deinceps ab Assyriis tuti essent, sed etiam Fratres in captivitatem jam abducti in patriam redire possent. Plerique præsertim ex Tribu Ephraim, Zabulon, & Manasse *riferunt nuntios Regis.* Multi tamen ex his ipsis Tribubus, aliisque venerunt postea Jerosolymam. Ubi dum dies Paschalis expectatur, Judæi cum Israëlitis divino zelo incitati destruxerunt *altaria, quæ Achaz posuerat in universis angulis Jerusalem, omnesque Idolorum sordes projecerunt in torrentem Cedron.*

Ipsi porro septem azymorum dies inusitata lætitia inter epulas celebrati sunt, post quos placuit universæ multitudini, ut celebra-

AbAn. 3257.

Ezechias cultum DEI restituit.

4. Reg. 13.

2. Par. 29.

à v. 1. ad 30.

Invitat Israëlitas ad so-

lennitatem

Paschalem.

2. Par. 30.

à v. 1. ad 15.

Celebrat Pascha cum

lebra-

Sacra Veterum Temp. Histor.

A a

lebra-

Summa so-
lennitate.
2. Par. 30.
2 v. 15.

lebrarent adhuc alios septem dies, quod & fecerunt *cum ingenti gaudio*. Nam Rex præbuerat multitudini mille tauros, & septem millia ovium: Principes verò dederant populo tauros mille, & decem millia ovium, & hilaritate perfusa est omnis turba Juda tam Sacerdotum, & Levitarum, quam universæ frequentia, quæ venerat ex Israël, profelythorum quoque de terra Israël, & habitantium Juda, fuitque hilaritas tantò major, quod à ducentis, & quinquaginta annis uterque populus nunquam convenerat, nisi quando in mutuam armati perniciem infestis gladiis, telisque concurrebant. Facta est igitur grandis celebratio, qualis à diebus Salomonis in ea urbe non fuerat.

Officia & Ministeria Templi ordinat.
4. Reg. 18.
2 v. 4.
2. Par. 31.

finità Paschali lætitia domum revertentes junctâ operâ perforaverunt simulacra, succenderunt lucos, demoliti sunt excelsa, altaria destruxerunt, non solum de universo Juda, & Benjamin, sed de Ephraim quoque & Manassè, donec penitus everterent. Præcipuè enituit pro gloria DEI Regius zelus; nam ipse *dissolvit excelsa, & contrivit statuas, & succidit lucos, confregitque serpentem aneum, quem fecerat Moyses: siquidem usque ad illud tempus filii Israël adolebant ei incensum*. Cùmque regnante Achaz sacra Ministeria in Templo Domini fuissent neglecta, Ezechias inter turmas Sacerdotum, & Levitarum ministrandi officia distribuit; ordinavitque, ut Sacrificia manè semper & vesperi, Sabbathis, calendis, & cæteris solennitatibus ritè posthac fierent, sicut scriptum est in lege Moysis, simul autem præcepit populo, ut primitias & decimas Sacerdotibus, & Levitibus rursus darent, ut possent vacare Legi Domini. Commodum eo tempore immincebat messis. Igitur plurimas obtulere primitias frumenti, vini, olei, & mellis, & omnium, quæ gignit humus, decimas obtulerunt; boum quoque & ovium decimas ac insuper quæ ex privata pietate DEO voverant in ingentia copia.

Salmanassar
Rex Assyrius
venit in Israël.
4. Reg. 17.
v. 3.

Dum hæc fiunt Jerosolymis, interim in Ninive moritur Theglath-Phalassar, eique succedit Salmanassar. Huic vectigalium amplius pensitare cunctabatur Osee Rex Israël. Igitur contra eum ascendit Salmanassar. Res tamen sine bello transacta est: nam *factus est ei Osee Servus*, maluitque se, suosque ultro dedere & rursus vectigales facere Assyriis, quam vires tanti hostis cum certo Regni sui excidio frustra experiri.

Ezechias quidem & ipse de excutiendo Assyriorum jugo cogitaverit; videtur tamen pactum à Patre suo tributum etiam Salmanassari reddidisse, cum illaeso Judæ Regno redierit in Assyriam. Philistæis autem bellum movit Ezechias, quibus in acie cæsis non tantum recuperavit loca regnante Patre suo ab ipsis occupata, sed usus victoria plures alias, ac præcipuas ipsis urbes eripuit.

Hic demum est decretorius ille, & fatalis annus, qui Regno Israëlitarum finem imposuit, postquam 254. ferè annos steterat. Osee post præstita aliquot annis tributa rursum ad defectionem respiciens à Rege Ægyptiorum contra Assyrios auxiliares copias petierat. At cum occultas hujusmodi machinationes deprehendisset Salmanassar, rursus venit cum exercitu, omnemque terram Israëlitis antea pervagatus, Osee congregari non auso, Samariam, in quam confugerat, obsedit. Tertium annum tenuit obsidio. Demum capta est Samaria, Rex in compedes conjectus, Israëlita reliqui in servitutem, ac perpetuum exilium in Assyriam abducti. Unde paulatim per totum Orientem diffusus ac gentilibus permixti ita sensim disparuere, ut cum tempore nullum amplius Tribuum aut Israëlitarum vestigium superesset. *Tob. c. 1.* Tobias, cum ipsius Tribus Nephtali ante triginta quinque annos cum Tribu Ruben, Gad, & media Manasse illuc abducerentur, tum quidem captivitatem effugerat, sed nunc etiam ipse cum uxore, & filio inter captivos erat, divina utrique providentia, ut & bonis esset solatio, & malis ad meliorem vitam incitamento.

Ne verò terra, in qua nonnulli pauperes, agricolæ, vinitores, aliaque viles per unæ ab hostibus neglectæ remanserant, deserta relinqueretur; Salmanassar ex variis sui imperii gentibus colonias misit, quæ Samariam, aliasque Israëlitis civitates inhabitarent, dicti deinceps omnes uno nomine Samaritani. Hi ubi possederunt Samariam, & habitaverunt in urbibus ejus, *unaqueque gens fabricata est Deum suum*, qualem scilicet habuerant in patria sua: *posuerantque eos in fanis excelsis, & non timebant Dominum.* Ob quod immixtis divinitus Leonibus non pauci Samaritanorum discerpti sunt; quam illi cladem rectè iræ Dei terræ tribuentes petierunt à Rege Assyriorum aliquem ex captivis sacerdotem, à quo discerent ritum colendi DEum terræ;

Ezechias Philistæos vincit.

4. Reg. 13. v. 8.

An. 3262.

Samaria capitur ab Assyriis & Israëlitis in servitutem abducuntur.

4. Reg. 17. a. v. 4.

4. Reg. 18. a. v. 9.

Colonia Gentilium terram Israël inhabitant.

4. Reg. 17. a. v. 24.

quod cum fecissent, cessavit plaga leonum; nolente scilicet Domino nomen suum penitus aboleri in ea terra, quam lacte & melle manantem suo olim populo habitandam dederat. Verum sicut decem Tribus inde à schismate solos Moysis libros retinuerunt, ita & Samaritani illos tantum receperunt: & sicut illi, ita & isti primam ac præcipuam in iis Legem violârunt; nam circumcissionem, Sabbatha, aliquasque alias cæremonias pentateucho Moysis comprehensas quidem observârunt; at cum *Deum hoc modo colerent, simul Diis quoque suis serviebant* contra primam Legem Exodi 20. *Non habebis Deos alienos coram me, non facies tibi sculptile, non adorabis ea, neque coles.* Cùmque nihilominus se Judæorum institutis uti, suadente seu necessitate seu publica utilitate, jactarent, hinc natum est illud odium, ut nunquam Judæi conferrentur Samaritanis.

Nahum per
tria capita.

Post abductas decem Tribus Propheta Nahum prædixit vastationem Ninives per Chaldæos; Judæam verò consolatus est vaticinando non prævaliturum Regem Assyriorum contra Jerusalem, sicut contra Samariam.

Ezechias Assyriis tributum pendere detrectat.

4. Reg. 18.
v. 7.
2. Par. 32.
à v. 2.

Ezechias interim re divina bene constituta, confecto feliciter Philistino bello Rempublicam quoque erexit, deque negando deinceps Assyriis tributo, tyrannicè Patri Achaz imposito propiùs cogitavit, mortuo præsertim Salmanassar Rege; cùmque indubitatum bellum, obsidionemque prævideret, ad hanc se paravit evocando undique militem, muros urbis instaurando, capita fontium extra urbem obturando, ut Assyriis difficilior redderetur obsidio penuriâ aquarum. Magnam quoque spem posuit in Rege Ægypti, qui & ipse hostis erat Assyriorum. Ita ad bellum præparatus tributum pendere detrectavit.

Assyrius Jerosolymam venit cum exercitu.

4. Reg. 18.
à v. 13.
2. Par. 32.
v. 1. & à v. 9.

Non diu post cum exercitu ex toto penè oriente contra se adfuit Senacherib, & post occupatas jam alias civitates urbem Lachis obsidione cinxit. Primò qui sem erat Ezechias magnâ in DEum fiducia; eaque etiam suos animavit, ita eos consolans: *Plures nobiscum sunt, quàm cum eo: cum illo est brachium carneum, nobiscum Dominus DEus noster.* Postea tamen miseratus fortassis tot oppida, quæ à barbaro milite vastabantur, & totum belli impetum Jerosolymam verti cernens, misit Legatos ad Assyrium, qui nomine suo rogarent, ut recederet oblatò, quod postulasset, pretiò. Imperavit Barbarus argenti

trecenta talenta, auri triginta; quibus acceptis non tamen pa-
ctis stetit; sed misit cum valida militum manu Legatos, qui Eze-
chiae ac civibus deditionem suaderent. Petito alloquio Rex
ad eos haud procul urbe consistentes tres è suis egredi iussit, qui
Assyrios audirent. Inter hos præcipuus Rabšaces, cum poten-
tiam sui Regis primò magnificè exaggerasset, Ezechiae suadere se
dixit, ne niteretur viribus suis, aut spem poneret in Rege Ægy-
pti, aut in DEO suo, utpote cuius imperio & voluntate Rex
Assyriorum venisset in has terras, ut eas demoliretur; quæ cum
altiore voce diceret, ut populus super murum stans exaudire
posset, Legati Ezechiae interpellantes rogârunt Rabšacen, non
Judaicè, sed Syriacè loqueretur, quam quidem linguam ipsi,
non autem populus intelligerent, timentes nempe, ne populus
offensus blasphemum sagittis peterent. Ille contra tanto alti-
ùs ad populum clamavit, ne se seduci paterentur ab Ezechia,
nec enim ipsum, nec DEum ipsius posse eos liberare de manu
Regis Assyriorum.

Quæ ubi Legati scissis vestibibus Ezechiae narrârunt, ipse
quoque scidit vestimenta sua, & opertus sacco ingressus est Do-
mum Domini, missis interim ad Isaiam Legatis, cui omnia, quæ
audiissent, referrent. Iste Regem & populum sine timore esse
iussit, Regem Assyriorum nuntio accepto confestim ex Iudæa
abiturum; & verò abiit: nam dum Rabšaces Regi suo refert,
Ezechiam & populum Jerosolymitanum DEI sui potentiâ nixos
obsidionem ferre paratos esse, eodem tempore nuntiatum est
ipsi, Regem Æthiopum Ægyptiis contra se auxilio adventare.
Quare duxit exercitum in Ægyptum Jerosolymam occupaturus
in reditu, missa interim ad Ezechiam epistolâ; quam cum legis-
set, ascendit in Templum, litterasque expandit coram Domino,
ita orans: *Aperi Domine oculos tuos, & vide, audi omnia ver-
ba Sennacherib, qui misit, ut exprobaret nobis DEum viven-
tem. Nunc igitur Domine DEus noster salvos nos fac de ma-
nu ejus, ut sciant omnia Regna terra, quia tu es Dominus DE-
us solus.*

Interim Ezechias ex ulcere gravem morbum contraxit, &
Isaias ad eum veniens nomine DEI monuit, res suas ordinaret
tanquam valetudine jam conclamata. Tristi percussus nuntio
convertit faciem ad parietem, dicens: *Obsecro Domine, memen-*

Isaias Regem
& populum
sine timore
esse jubet.

4. Reg. 19.

2. Par. 32.

2. v. 17.

Ezechiae vita
in quindecim
annis divini.

aus protoga-
tur.
4. Reg. 20.
2. Par. 32.
v. 24.

to, *quæso, quomodo ambulaverim coram Te in veritate, & in corde perfecto, & quod placitum est coram Te, fecerim.* Flevitque *fletu magno*; dolebat Rex optimus illud maximè, quòd sine herede Filio, ex quo juxta promissionem Davidi factam Christus nasciturus esset, moreretur. Jam abierat Propheta; at à DEO ex atrio redire, ac dicere Regi jussus est: *audivisse se orationem, & vidisse lacrymas ipsius*; intra triduum sanatum iri, forèque superstitem annos adhuc quindecim; qui nuntius Regem iterum erexit. Quòd tamen Propheta vaticinia tam sibi contraria brevi tempore ediceret, rogavit, ut posteriùs signo aliquo confirmaret. Erat in palatio horologium solare; petente Rege, faceret Propheta, ut in signum veritatis umbra illius reverteretur decem lineis; invocavit Isaias Dominum, & ecce! regresso sole reversa quoque est umbra horologii decem lineis, sive horis spectante Ezechia, & toto orbe diem illum prodigiosè longiorum admirante. Igitur ab Isaiâ applicato ulceri cataplasmate ex ficorum massa confecto curatus est, & tertio die gratias acturus in Templo Domini canticum cecinit: *Ego dixi: in dimidio annorum meorum vadam ad portas inferi.*

Sennacherib
fugit cæsis ab
Angelo 185.
suorum mil-
libus.

4. Reg. 19.
à v. 32.
2. Par. 32.
v. 20, & 21.

Geminâ de Ægyptiis & Æthiopibus victoriâ prætumidus Sennacherib redibat in Judæam, & Ezechias cum Isaiâ & populo constanter DEum orabat; simulque Isaias nomine Domini Regem ac populum in spem erigebat, dicens: *Rex Assyriorum non ingredietur urbem hanc, nec immittet in eam sagittam; per viam, qua venit, revertetur.* Adventavit demum Sennacherib, cumque numerosissimæ copiæ circa civitatem sanctam jam essent congregatæ, factum est in nocte illa, *venit Angelus Domini, & percussit in castris Assyriorum cæde omnino tacita, strepitu & clamore nullo centum octoginta quinque millia; & in iis omnem virum robustum, & bellatorem, & Principem exercitus Regni Assyriorum.* Rex diluculo surgens, visâque miserabili castrorum facie exterritus cum reliquis fugit in Niniven non minùs ira quàm dedecore plenus; quam eùm in DEum tantæ cladis Autorem effundere non posset, in ejus populum filios Israël, quos jam antea habuerat exosos, desæviiit, multosque eorum occidit, ita ut etiam Tobias bonis omnibus spoliatus aufferere cogeretur. *Tob. 1. à v. 18.* At post quadraginta quinque à clade Jerosolymitana dies ipse quoque Tyrannus periit; nam eùm

cum Assarhaddonem filium natu minorem in gratiam Matris designasset Regni successorem, duo majores natu id ægrè ferentes Patrem in Templo peremerunt.

Ezechias verò præter memorabilem omni ætate victoriam cum omni populo suo hostium spoliis vehementer locupletatus est. Nam & quæ Assyrii per Judæam abstulerant, sunt recuperata, & infinita etiam thesaurorum vis & spoliorum, quæ illi Ægyptiis & Æthiopibus sustulerant, est recepta; ut ita Rex non solum Templi ornamenta & donaria cum fœnore posset reponere, sed etiam Regios thesauros insigniter augere; fuitque Ezechias, uti refert sacer Textus, reliquo vitæ tempore *dives & inclitus valde, & thesauros sibi plurimos congregavit argenti & auri & lapidis pretiosi, aromatum & armorum universi generis, & vasorum magni pretii. Apothecas quoque frumenti; vini, & olei & præsepia omnium jumentorum, cavilasque pecorum adificavit sibi; habebat quippe greges ovium & armentorum innumerabiles, eò quòd dedisset ei Dominus substantiam multam nimis.*

Ezechias divitiis abundar.
2. Par. 32.
à v. 27.

Regnantè Sennacherib Prorex Babylone erat Baladan seu Nabonassar; Etque sub hoc tempus in Præfectura illa successit Filius Merodach. Hic audita Assyriorum ad Jerosolymæ muros clade Regnum Babyloniæ in pristinam libertatem asserere, sibi que coronam imponere constituit. Igitur secuta insuper Sennacheribi cæde, rebûsque omnibus in Ninive perturbatis Regem planè agere cepit, & ut Regnum stabiliret cum aliis Regibus amicitiam contrahere, maximè cum Rege Judæ rum, quem ex nupero bello præcipuum Assyriorum hostem esse sciret. Misit itaque ad Ezechiam Legatos cum litteris, & muneribus, qui ipsi recuperatam valetudinem nomine suo gratularentur, simulque interrogarent *de portento, quod acciderat super terram*, in Sole nimirum, quod Chaldæi Astronomiæ dediti observarant, illudque in gratiam Regis Judæ decumbentis à cælo factum fama per omnes gentes vulgaverat.

Legatio ad Ezechiam.
4. Reg. 20.
v. 12.
2. Par. 32.
v. 31.

Lætatus Legatorum adventu Ezechias ostendit eis *domum aromatum & aurum, & argentum, & pigmenta varia, unguenta quoque, & domum vasorum suorum, & omnia, qua habere poterat in thesauris suis.* Ab Optimatibus deinde convivii, ludis, festisque gratulationibus exceptos cum litteris ac muneribus

Ezechias Legatis thesauros ostendit.
4. Reg. 20.

à v. 13.
2. Par. 32.
v. 25, 26, 27.
31.

ribus ad Regem suum deferendis iterum dimisit. Has operas ostenderit Ezechias cum quadam elatione animi, non satis memor esse DEI beneficia; unde post Legatorum abitum adfuit Isaias, ei que jussu Domini prædixit, hos omnes thesauros Babylonem deportandos, uti & filios, quos generaturus esset. Audito tristi nuntio acquievit quidem Rex divino decreto; optavit tamen, ne istud fieret se vivente, dixitque ad Isaiam; *Bonus Sermo Domini, quem locutus es, sit pax & veritas in diebus meis.* Et verò voti compos factus est; nam Dominus toto etiam reliquo vitæ tempore ipsi & populo præstitit quietem per circuitum: multi etiam *deferebant hostias & Sacrificia Domino in Jerusalem, & munera Ezechia Regi Juda; qui exaltatus est post hæc coram cunctis gentibus.* 2. Par. 23. v. 22. & 23.

Tobias in Ninive opera charitatis exercet.
Tob. à c. 2. per reliqua.

Tobias interim in Ninive, quò post occisum Sennacherib reversus omnem substantiam suam recuperaverat, quotidie pergebat per omnem cognationem suam, & consolabatur eos, videbátque unicuique, prout poterat de facultibus suis, esurientes alebat, nudis vestimenta præbebat, mortuos sepeliebat, aliáque opera charitatis exhibebat. Assaraddon autem novos misit colonos, qui Regnum Israël frequentarent.

Ezechias sanctè moritur, & magnificè sepelitur.
4. Reg. 20.
v. 21.
2. Par. 32.
v. 33.

Interim vires Assyriorum expeditione Judaica fractæ magis semper ac magis deficiebant, hinc Medis, illinc Babylonis prævalentibus, adeò ut Assaraddon Merodacho, olim subdito, nunc tributa pendere cogeretur; quod jugum cum ferre amplius nollet Assyrius, acie cum Merodacho decertavit. At victus, cæsusque est; simulque Ninive ac totum Assyriorum imperium in victoris jura potestatemque venit. Itaque Merodachus novus Babylonici Fundator imperii Assyriorum simul ac Babyloniorum Rex ac Dominus evasit. Quia tamen Regni sedem Babylone constituit, Rex Babyloniorum potius, quàm Assyriorum voluit compellari, à Scriptura nunc Assyriorum, nunc Babyloniorum Rex vocatur. Ezechias quoque sub hoc tempore non pauca de Israël Regno vel recuperâsse vel acquisivisse videtur, Samaritanis etiam audita morte Assaraddonis sese ultro submittentibus. *Esdra l. 1. c. 4. v. 2.* Verùm non diu post è vivis excessit pietate, observantia in DEum & rebus gestis in paucis clarus pessimi Patris Filius sanctissimus, pessimi Filii Pater

ter sanctissimus. Sepultus est majori magnificentia quam alii Reges, quod tempus mortis tum Rex tum populus præsciret omniâque magnificè apparari possent. Successit Manasses Filius.

Manasses, Rex Juda.

Duodecim annorum erat, cum regnare cœpisset, & quinquaginta quinque annis regnavit in Jerusalem. Infelix Adolefcens ab Aulicis, qui regnante Patre impietatem per summam hypocriſin tegere nōrant, miserè in fraudem inductus ab ipsa Regni inauguratione plenas Idololatriæ permisit habenas. Nam primò quidem solum excelsâ veri DEI, quæ Pater ejus dissipaverat, restauravit; sed paulò post in excelsis collibus aras etiam Baali erexit, lucòque circumdedit. Adoravit omnem militiam cœli, & coluit eam (planetas scilicet & reliqua sidera) in amœno nemore; ubi ad statuas Jovi, Marti, Veneri, omnique militiæ cœli dicatas more gentium Sacrificiis, epulis, choreis, luxuriæ ipse, aulici, & populus vacabant. His non contentus eidem militiæ cœli altaria extruxit in ipsa Domo Domini, seu in atrio Gentium, & Israëlitarum. Immo simulacrum, quod præ reliquis honorari volebat, è luco transtulit in ipsum atrium Levitarum, ut undique conspici & coli posset. Necdum finis superstitionum. Filios suos per ignem traduxit in aliqua valle prope Jerosolymam, qua sacrilega cæremonia eos dæmoni consecravit. Insuper nefarias & diabolicas artes sectatus est per inspectiones astrorum, per observationes somniorum, per avium garritus, & volatus, per Pythones seu ventriloquos, per aruspices sive hostiarum & extorum inspectores. Habuit secum Magos, & incantatores, quin & ipse maleficis ejusmodi artibus inserviebat. Denique fudit sanguinem innoxium multum nimis occidendo sanctissimos homines, qui ejus sceleribus resistebant, atque inter hos senio venerabilem, sanguine proximum, vaticiniis illustrem Isaiam acerbissimo cruciату serrâ dissectum necavit.

Ab An. 3284.

Manasses impiè regnat. 4. Reg. 21. 2. Par. 83.

Hac impietate dum perditus Juvenis septimum jam annum DEum irritavit, Judamque seduxit, & habitatores Jerusalem, ut facerent malum super omnes gentes; superinduxit eis Princi

Capitur ac Babylonem abducitur.

Sacra Veterum Temp. Histor.

Bb

pes

